Probe prin indicii pentru înviere

Din cartea: „Die Tatsache der Auferstehung” – editura CLV

Josh McDowell

© CLV, Online începând de la: 13.04.2019, Actualizat: 13.04.2019

soundwords.de/ro/a11806.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Proba prin indicii

Există realmente alte dovezi pentru învierea în trup a lui Hristos. Ele sunt numite probe prin indicii. „Dovezile directe" se referă la realităţile însăşi puse la îndoială, ca de exemplu: „A înviat Hristos dintre morţi?" *Random House Dictionary of the English Language* redă cel mai bine înţelesul *probei prin indicii,* şi anume ca „o realitate din a cărei prezenţă se deduce dovada pentru o altă realitate".

Dovada directă şi proba prin indicii

În cazul unui atac tâlhăresc, de exemplu, afirmaţia unui martor, care a văzut cum bărbatul a scos o armă şi a tras asupra angajatului, este o dovadă directă.

Însă:

1. Faptul că bărbatul a fost văzut cum a intrat în magazin scurt înainte de a împuşca,
2. O chitanţă, care arată că el a cumpărat o armă,
3. Amprentele degetelor pe armă şi pe casa de bani şi
4. Un raport balistic, care arată că glonţul a venit din arma lui,

toate acestea sunt *probe prin indicii* (prin prezumpţii).

Dovezile se înmulţesc

Incapacitatea unei probe prin indicii pentru a dovedi definitiv fapta nu face ca această dovadă să aibă valoare mai mică.

Aşa cum spune McCormick, o cărămidă nu este un zid, însă părţi mici de dovezi se însumează şi constituie o dovadă convingătoare.[1] Înaintea instanţei proba prin indicii este la fel de valabilă ca şi dovada directă. Şi deseori o probă prin indicii convingătoare este mai demnă de încredere decât o dovadă directă, căci ea nu poate fi uşor falsificată.

Sunt probe prin indicii care nu pot fi explicate fără realitatea învierii.

Proba prin indicii nr. 1 – Biserica (Adunarea)

Realitatea numărul 1 este originea şi existenţa Bisericii (Adunării). Succesul timpuriu al Bisericii creştine este un fenomen istoric, care trebuie explicat. Originea ei poate fi urmărită înapoi direct în oraşul Ierusalim din Palestina în jurul anului 30 după Hristos. Ea a înflorit în oraşul în care Isus a fost răstignit şi înmormântat.

Credeţi dumneavoastră că Biserica timpurie ar fi supravieţuit chiar şi numai *o săptămână* în împrejurările vrăjmaşe, dacă Isus Hristos nu ar fi înviat dintre morţi? Învierea Întemeietorului ei a fost predicată la o distanţă de numai câteva minute de mers de la mormântul lui Iosif. Ca rezultat al primei predici, direct după ce Hristos înviat a fost atestat, au crezut 3000 de oameni. La scurt timp după aceea erau deja în jur de 5.000. Ar fi putut fi câştigaţi toţi aceşti convertiţi dacă Isus nu ar fi înviat dintre morţi?

Dr. J.N.D. Anderson[2] deduce din dovezi, că Biserica datorează originea ei învierii Întemeietorului ei dintre morţi. El întreabă: „Există vreo altă teorie, care să fie conform realităţilor?”[3]

Dr. Daniel Fuller constată: „Să vrei să explici Biserica fără legătura cu învierea Întemeietorului ei ar fi la fel de fără speranţă ca şi cum ai încerca să explici istoria romană fără legătura cu Iulius Cezar.”[4]

Proba prin indicii nr. 2 – Serviciul divin duminical

Realitatea numărul 2 este fenomenul sociologic al duminicii creştine. Decizia de a muta „Ziua Domnului” din sabat (sâmbătă) în prima zi a săptămânii (duminica) este probabil una din deciziile cele mai însemnate din istorie, care a fost luată vreodată de o grupă de oameni. Aceasta devine deosebit de clar, dacă se studiază urmările care ar avea loc conform credinţei iudaice, dacă ei nu ar fi avut dreptate.

Creştinii din timpurile de început ale creştinismului erau iudei evlavioşi şi ca atare urmăreau cu fanatism respectarea sabatului. Iudeii se temeau să încalce sabatul. Ei credeau că atrag asupra lor mânia lui Dumnezeu, dacă încalcă sabatul. Însă a avut loc ceva care a determinat pe aceşti bărbaţi iudei evlavioşi şi pe aceste femei evlavioase să întoarcă spatele educaţiei şi tradiţiei religioase din toţi anii trecuţi.

Ei au mutat „Ziua Domnului" a lor în ziua de duminică, ca să onoreze ziua învierii lui Isus Hristos. Nu cunosc nici un alt eveniment istoric, care să fie sărbătorit de 52 de ori în an.

Explicaţia cea mai raţională pentru toate acestea este, că Isus Hristos li S-a arătat după învierea Sa.

Proba prin indicii nr. 3 – Viaţă schimbată

O altă realitate, care ca probă prin indicii se referă la învierea lui Isus, este fenomenul psihologic al vieţii schimbate.

Ei nu aveau nici un câştig pământesc

Viaţa schimbată a acestor credincioşi creştini din timpurile de început ale creştinismului este una din mărturiile cele mai impresionante ale realităţii învierii. Noi ar trebui să ne întrebăm pe noi înşine: Ce i-a determinat să meargă pretutindeni ca să vestească mesajul despre Hristos înviat?

Dacă ar fi fost avantaje vizibile, care ar fi rezultat din eforturile lor – cum ar fi prestigiu, bogăţie sau o poziţie socială înaltă -, am putea explica logic acţiunile lor. Ca plată pentru dăruirea lor totală şi fără rezerve pentru acest „Hristos înviat", aceşti creştin din timpurile de început au fost bătuţi, omorâţi cu pietre, aruncaţi la lei, maltrataţi, răstigniţi şi supuşi la tot felul de represalii imaginabile, care ar fi trebuit să-i împiedice să mai vorbească. Şi cu toate acestea ei erau oamenii cei mai paşnici, care niciodată nu au impus credinţa lor altora. Mai degrabă şi-au dat viaţa ca ultimă dovadă pentru încrederea lor desăvârşită în adevărul mesajului lor.

Cei mai greu de convins

Era familia sceptică a lui Isus. Fraţii Lui nu credeau în El. Ei au fost dezorientaţi, când au auzit cum Fratele lor spunea oamenilor: „Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, şi „Eu sunt adevărata viţă, voi sunteţi mlădiţele”, şi: „Eu sunt Păstorul cel bun; Păstorul cel bun Îşi dă viaţa pentru oi.” Ce vor face ei, dacă Fratele lor ar face aceasta?

Era acolo Iacov, fratele Lui. El se afla în societatea fariseilor. Iacov şi fraţii lui L-au batjocorit pe Isus. Dar după ce Isus a suferit acea moarte umilitoare pe cruce şi a adus ruşine familiei şi a fost îngropat, unde găsim pe aceia care au fost cel mai greu de convins – propria Lui familie?

Îi găsim în camera de sus împreună cu ucenicii, aşteptând trimiterea Duhului Sfânt. Deci, dacă ei L-au batjocorit, pe când El încă trăia, ce s-a petrecut în puţine zile, care a schimbat viaţa lor?

Iacov a devenit un conducător al bisericii de la început şi a scris o scrisoare cu cuvintele: „Iacov, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Hristos.” În cele din urmă Iacov a murit pentru chestiunea lui Hristos cu moarte de martir prin omorâre cu pietre. Ce s-a petrecut?

Explicaţia cea mai bună, pe care eu o cunosc, este relatată de Pavel: „După aceea S-a arătat lui Iacov.”

Adepţii Lui Iaşi

Ce a fost cu ucenicii fricoşi ai lui Isus? Când autorităţile au luat captiv pe Isus în grădina Ghetsimani, „toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit”. În timpul procesului lui Hristos, Petru s-a dus acolo şi l-a tăgăduit de trei ori. După ce Hristos a fost răstignit, ucenicii fricoşi s-au ascuns în camera de sus şi au încuiat uşile. Dar în câtva zile s-a petrecut ceva care a schimbat total această grupă din adepţi laşi şi a făcut din ei o ceată îndrăzneaţă de entuziaşti, care au întâmpinat moartea de martir fără teamă şi fără ezitare. Petru, care L-a tăgăduit pe Isus, a fost aruncat în închisoare din cauza predicii lui stăruitoare despre „Hristos înviat” şi mai târziu a fost răstignit cu capul în jos.

Ce s-a petrecut? Explicaţia logică este, că El S-a arătat lui Petru şi apostolilor.

Un fanatic iudeu se converteşte

Şi ce s-a petrecut cu Pavel, prigonitorul religios al creştinilor? Acest fanatic iudeu a urât pe adepţii lui Hristos aşa de mult, că a lăsat să i se dea o permisiune deosebită, ca să meargă în alte cetăţi şi să întemniţeze pe ucenicii lui Hristos.

Dar s-a petrecut ceva cu acest prigonitor. El a devenit dintr-un adversar al lui Hristos un luptător în primele rânduri al lui Isus. El a fost transformat dintr-un ucigaş într-un misionar creştin. El a devenit dintr-un prigonitor înverşunat al creştinilor unul din cei mai mari propovăduitori ai credinţei creştine. Ironia este, că Pavel a început să pună în încurcătură autorităţile iudaice, „şi a dovedit că Acesta este Hristosul", Fiul lui Dumnezeu. În cele din urmă el a fost omorât din cauza acestui devotament.

Ce s-a petrecut? Explicaţia istorică este afirmaţia lui Pavel: „După ei toţi ... mi s-a arătat şi mie."

Aproape nimic altceva de astăzi nu s-ar putea asemăna cu evenimentul măreţ al convertirii lui Pavel la creştinism. Ceea ce Pavel considera ca minciună, ca pură imaginaţie despre Isus, s-a dovedit a fi realitate de netăgăduit.

Ar fi foarte greu de explicat transformarea acestor bărbaţi, dacă învierea nu ar fi adevărată. Profesorul Robert Grey spune: „Originea creştinismului este aproape de neînţeles, dacă un astfel de eveniment nu a avut loc."[5]

O înviere explică toate realităţile

Profesorul de ştiinţe juridice Simon Greenleaf din Harvard, un bărbat care mulţi ani a învăţat cum se descompune o afirmaţie şi se constată dacă un martor minte sau nu, ajunge la concluzia: „De aceea ar fi imposibil ca ei să continue să mărturisească adevărul relatat, dacă Isus nu ar fi înviat realmente şi ei nu ar fi ştiut absolut

sigur despre acest fapt. Analele militare ale tacticii de luptă nu oferă un exemplu asemănător de statornicie eroică, răbdare şi curaj de nezguduit. Ei aveau realmente toate motivele să verifice cu atenţie credinţa lor şi dovezile pentru marile realităţi şi adevăruri pe care ei le apărau."[6]

Dr. George Eldon Ladd scrie despre importanţa istorică a schimbării care a avut loc în apostoli: „Istoricul trebuie să recunoască de asemenea, că critica istorică încă nu a găsit o explicare istorică plauzibilă pentru această realitate, da, că schimbarea care a avut loc în ucenici este pentru istoric o problemă nerezolvată. El trebuie de asemenea să recunoască că părerea că Isus ar fi înviat realmente dintre morţi ar explica toate stările de fapt."[7]

Cine crede astăzi în Isus Hristos, poate ca şi aceşti primi creştini să se încreadă pe deplin, că credinţa lui nu se bazează pe un mit sau pe o legendă, ci pe fapta istorică solidă a mormântului gol şi a lui Hristos înviat.

El vă poate schimba viaţa

Ceea ce este şi mai important: fiecare credincios poate experimenta în viaţa lui de astăzi puterea lui Hristos înviat. În primul rând el poate şti, că păcatele lui au fost şterse. În al doilea rând poate fi sigur de viaţa veşnică şi de propria lui înviere din mormânt. Şi în al treilea rând, el este eliberat de o viaţă fără importanţă şi goală şi poate fi transformat într-o creatură nouă în Isus Hristos.

Rezumat

Înaintea instanţei o probă prin indicii este deseori mai demnă de încredere decât o dovadă directă, deoarece ea nu poate fi uşor falsificată. Unele probe prin indici foarte tari vorbesc clar pentru învierea în trup a lui Isus Hristos:

1. Originea şi existenţa Bisericii creştine îşi au rădăcinile în Ierusalim, în acelaşi timp în care el a fost zguduit de evenimentul învierii.
2. Realitatea că creştinii din timpurile de început, care erau cu

toţii iudei evlavioşi, ţineau serviciile lor divine duminica în loc de sâmbăta, sabat, poate fi explicată numai pentru că duminica era ziua învierii.

3. Fenomenul schimbării vieţii ucenicilor de demult nu poate fi explicat în afara realităţii învierii. În mijlocul unui mediu de necrezut de vrăjmaş, ucenicii erau de nezguduit în siguranţa lor cu privire la înviere. Şi convertirea, care a urmat după aceea, şi misiunea apostolului Pavel este una din transformările cele mai copleşitoare din Noul Testament.

Proba prin indicii numărul 4 – El a schimbat viaţa mea

Ultima probă prin principii, pe care vreau s-o aduc, este ceea ce mie însumi mi s-a întâmplat. Eu cred că sunt o mărturie mişcătoare pentru faptul că Isus Hristos a înviat dintre morţi şi astăzi trăieşte. În primul capitol [al cărţii] am povestit cum m-am pregătit să combat învierea şi creştinismul. După ce am adunat dovezile, unele din ele fiind publicate în această carte, am fost constrâns la concluzia că afirmaţiile mele nu pot rămâne în picioare şi că Isus Hristos era exact Acela, care El afirma a fi – Fiul lui Dumnezeu.

Un conflict se dezvoltă

La un moment dat stăteam înaintea unei probleme mari. Mintea mea îmi spunea că toate acestea ar fi adevărate, însă voinţa mea mă trăgea în altă direcţie. Am descoperit că este o experienţă zguduitoare a tot eului, să devii creştin.

Isus Hristos a provocat direct voinţa mea, să mă încred în El. Permiteţi-mi să redau liber invitaţia Lui: „Vezi! Eu stau înaintea uşii şi bat mereu. Dacă cineva aude că Eu îl chem, şi deschide uşa, atunci Eu voi intra."

Deci eu stăteam acolo: mintea mea îmi spunea pe de o parte, creştinismul este adevărat, şi voinţa mea spunea: „Nu recunoaşte!" De fiecare dată când eram împreună cu aceşti creştini entuziaşti, conflictul începea din nou. Dacă dumneavoastră aţi fost vreodată

împreună cu oameni fericiţi, în timp ce dumneavoastră vă mergea mizerabil, înţelegeţi cât de mult poate aceasta zăpăci pe cineva. Ei erau aşa de fericiţi şi eu mă simţeam aşa de nenorocit, că îmi venea mai bine să mă scol şi să fug afară din ora de adunare.

Am ajuns într-un punct în care la ora zece seara mergeam în pat şi până la ora patru dimineaţa nu adormeam. Ştiam că eu trebuia să scot pe Isus din cap, ori altfel îmi voi pierde mintea! Întotdeauna am avut o atitudine spirituală deschisă, însă nu aşa de deschisă, ca mintea mea să se piardă.

Viaţa nouă începe

Deoarece eram deschis, la 19 decembrie 1959 în jurul orei 20,30, în timpul celui de-al doilea an al meu la universitate, am devenit creştin.

Cineva m-a întrebat: „Cum puteţi şti aceasta?" Am spus: „Vedeţi, am fost de acord."

În noaptea aceea m-am rugat. Am cerut patru lucruri, pentru a stabili o relaţie cu Hristos înviat, viu. Începând de atunci El a schimbat viaţa mea.

1. Mai întâi am spus: „Doamne Isuse, Îţi mulţumesc că Tu ai murit pentru mine la cruce."
2. În al doilea rând am spus: „Recunosc lucrurile din viaţa mea, care nu Îşi plac, şi Te rog să mă ierţi şi să mă curăţi." – Biblia spune: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roşii ca stacojiul, se vor face ca lâna."
3. În al treilea rând am spus: „Acum voi deschide, cât pot de bine, uşa inimii mele şi vieţii mele şi mă voi încrede în Tine ca Răscumpărător al meu. Preia conducerea vieţii mele. Îndreaptă înlăuntrul meu spre afară. Fă-mă să fiu omul, pe care Tu l-ai creat din mine."
4. Ultimul lucru, pe care l-am cerut în rugăciune, era: „Mulţumesc că prin credinţă Tu ai intrat în viaţa mea." Era o credinţă care nu se baza pe necunoaştere, ci pe mărturiile

istoriei şi ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Sunt sigur că aţi auzit, că oamenii religioşi vorbesc despre „lovitura de fulger" a lor. După ce m-am rugat, nu s-a petrecut nimic. Cu adevărat nimic. Nu mi-am desfăcut încă aripile! După ce am luat această hotărâre m-am simţit mai rău. Am simţit că trebuie să vomit, în adevăratul sens al cuvântului. Mi-a fost foarte rău.

„O, nu, McDowell, în ce te-ai lăsat atras?", m-am întrebat. M-am simţit, ca şi cum mi-am pierdut mintea – şi unii din prietenii mei sunt de acord cu mine.

Schimbările încep

Vă pot însă spune un lucru: în timp de şase luni şi până la un an şi jumătate am constat că nu mi-am pierdut mintea. Viaţa mea era schimbată!

Mă aflam într-o discuţie cu conducătorul departamentului istoric al unei universităţi din Vestul Mijlociu [în America], şi am spus, viaţa mea s-a schimbat. El m-a întrerupt: „McDowell, desigur nu vreţi să ne povestiţi că Dumnezeu v-a schimbat cu adevărat viaţa în secolul 20? În care domeniu?" După ce eu timp de 45 de minute am descris schimbările, el a spus: „Okay, este destul!"

Pacea duhului

Un domeniu, despre care am povestit, era lipsa mea de linişte. Eram un om, care permanent trebuia să fie preocupat. Eu trebuia să fiu ori în locuinţa prieteni mele, ori la un party. Mergeam prin campus, şi duhul meu era o vijelie de conflicte. M-am aşezat să studiez şi să gândesc, şi nu am putut. Dar la câteva luni după ce m-am hotărât pentru Hristos a început să se formeze un fel de pace spirituală. Să nu mă înţelegeţi greşit, nu vorbesc despre lipsa de conflicte. Ce am găsit în relaţia cu Hristos nu era atât de mult lipsa conflictelor, ci aptitudinea de a le întâmpina. Aceasta nu aş schimba-o pentru nimic altceva din lume.

Controlul temperamentului

Un alt domeniu, care s-a schimbat, era irascibilitatea mea. Explodam chiar şi atunci când cineva mă privea chiorâş. Port încă cicatricele când în primul meu an la universitate era aproape să omor un om. Temperamentul meu era o parte aşa de esenţială din mine, că nu am încercat conştient să-l schimb.

Într-o zi eram într-o criză, însă numai pentru a constata că irascibilitatea mea m-a părăsit. Şi numai o singură dată în ultimii 21 de ani am pierdut stăpânirea de sine. (Dar când am explodat atunci, mi-au trebuit şase ani să mă refac!)

Un om, pe care eu l-am urât

Mai este încă un domeniu, de care nu sunt mândru. Dar îl amintesc, deoarece mulţi oameni au nevoie de aceeaşi schimbare în viaţa lor prin relaţia cu Hristos înviat, viu. Este domeniul urii.

În viaţa mea a fost multă ură. Nu era nimic care să se arate în exterior, ci era un fel de scrâşnire lăuntrică. Mă loveam de oameni, de lucruri, de situaţii. Asemenea multor alţi oameni eram nesigur. De fiecare dată când întâlneam pe cineva, care era altfel decât mine, el devenea o ameninţare. Un om, pe care l-am urât mai mult decât oricare alt om din lume, era tatăl meu. Îl dispreţuiam. Pentru mine era beţivul oraşului. Dacă dumneavoastră veniţi dintr-un oraş mic şi unul din părinţi este alcoolic, atunci ştiţi despre ce vorbesc. Oricine ştia aceasta. Prietenii mei veneau la şcoala medie [liceu] şi făceau glume pe faptul că tatăl meu era pe drum. Ei nu credeau că aceasta mă apăsa. În afară râdeam, dar vă spun, lăuntric plângeam. Odată m-am dus în grajd şi am văzut-o pe mama mea culcată în gunoi înapoia vacilor – bătută aşa de îngrozitor, că nu se putea scula.

Când aveam prieteni în vizită, eu scoteam pe tata afară, îl legam în grajd şi parcam maşina înapoia silozului. Povesteam prietenilor că el ar fi plecat undeva. Nu cred că cineva ar putea urî un om mai mult decât eu am urât pe tatăl meu.

De la ură la dragoste

Probabil la cinci luni după ce m-am hotărât pentru Hristos,

dragostea lui Dumnezeu a pătruns în viaţa mea prin Isus Hristos. Ea a luat ura mea şi a întors-o. Ea era aşa de puternică, că eu puteam privi în ochii tatălui meu şi puteam spune: „Tată, te iubesc.” Şi era cu adevărat aşa. După toate câte le-am făcut înainte, aceasta l-a mişcat profund.

Când am schimbat la o universitate particulară, am fost implicat într-un accident de maşină grav. Am fost adus acasă cu gâtul înfăşat în bandaj. Niciodată nu voi uita cum tata a venit în cameră şi a întrebat: „Tinere, cum poţi iubi tu un tată ca mine?” Am spus: „Tată, cu şase luni în urmă te dispreţuiam încă.” Apoi i-am făcut cunoscut cunoştinţele mele despre Isus Hristos.

„Am lăsat pe Hristos să intre în viaţa mea”, am spus eu. „Nu pot explica deplin. Dar ca rezultat al acestei relaţii am primit aptitudinea să te iubesc nu numai pe tine, ci şi pe alţi oameni, şi să-i accept aşa cum sunt.”

45 de minute mai târziu am trăit una din bucuriile cele mai mari ale vieţii mele. Cineva din familia mea, cineva, care mă cunoştea foarte bine, că eu nu-l puteam suporta, mi-a zis: „Fiule, dacă Dumnezeu poate face pentru viaţa mea ceea ce văd că El a făcut pentru viaţa ta, atunci vreau să-I ofer ocazia s-o facă.” Imediat tatăl meu s-a rugat împreună cu mine şi s-a încredinţat lui Hristos.

În mod obişnuit schimbările au loc pe parcursul mai multor zile, săptămâni sau luni, chiar şi ani. Viaţa mea s-a schimbat în aproximativ şase luni până la un an şi jumătate. Viaţa tatălui meu s-a schimbat înaintea ochilor mei. Era ca şi cum cineva îşi întinde mâna şi aprinde un bec. Niciodată înainte şi niciodată după aceea nu am văzut o schimbare aşa de rapidă. După aceea tatăl meu a atins numai o singură dată whisky. L-a dus până la buze şi aceasta a fost totul.

Funcţionează

Eu am ajuns la o cunoaştere. O relaţie cu Isus Hristos schimbă viaţa. Dumneavoastră puteţi râde de creştinism. Îl puteţi batjocori şi ridiculiza. Dar funcţionează. El schimbă viaţa. Dacă vă încredeţi în

Hristos, luaţi seama la comportările şi acţiunile dumneavoastră, căci Isus Hristos este la lucru să vă schimbe viaţa.

Dumneavoastră faceţi alegerea

Însă creştinismul nu este o chestiune, care poate fi impusă sau înfiptă cuiva. Dumneavoastră trebuie să vă trăiţi viaţa dumneavoastră şi eu trebuie să trăiesc viaţa mea. Tot ceea ce eu pot face este să vă relatez ceea ce eu am învăţat. Tot ce este în afara acestora, este hotărârea dumneavoastră. Soţia mea a exprimat aceasta astfel: „Deoarece Hristos a înviat dintre morţi, El trăieşte. El are aptitudinea nespus de mare să intre în viaţa unui bărbat sau a unei femei, să ierte şi să facă înăuntrul să iese în afară." Cheia pentru aceasta este învierea. El a înviat!

Este o chestiune personală

Am făcut cunoscut cum eu personal am reacţionat la afirmaţiile lui Hristos. Şi dumneavoastră trebuie să vă puneţi întrebarea logică: „Ce înseamnă toate aceste mărturii pentru mine? În ce constă diferenţa, dacă eu cred sau nu cred că Hristos a înviat?" Răspunsul cel mai bun la acestea constă în ceea ce Isus a spus lui Toma: „Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."

Pe baza tuturor mărturiilor pentru învierea lui Hristos şi ţinând seama de realitatea că Hristos oferă iertarea păcatelor şi o legătură veşnică cu Dumnezeu – cine ar putea să fie aşa de temerar să-L respingă? Hristos trăieşte! Vă puteţi încrede în Dumnezeu, în momentul acesta, prin credinţă în rugăciune. Rugăciune înseamnă vorbire cu Dumnezeu. Dumnezeu vă cunoaşte inima şi ia seama mai puţin la cuvintele dumneavoastră decât la atitudinea inimii dumneavoastră. Dacă niciodată nu v-aţi încrezut în Hristos, o puteţi face acum.

Rugăciunea, pe care eu am rostit-o, era cam aşa: „Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Mulţumesc că ai murit pentru păcatele mele la cruce. Îţi deschid uşa vieţii mele şi mă încred în Tine ca Răscumpărător al meu şi Domn al meu. Mulţumesc, că mi-ai iertat

păcatele şi mi-ai dăruit viaţa veşnică. Fă din mine un om aşa cum ţi-L doreşti Tu. Mulţumesc, că mă pot încrede în Tine."

Rezumat

Când dovezile m-au constrâns la concluzia că Isus Hristos a înviat dintre morţi şi, aşa cum El afirma, El trebuia să fie Fiul lui Dumnezeu, m-am lovit de o problemă personală. Mintea mea era convinsă, dar voinţa mea mă trăgea într-o altă direcţie.

La 19 decembrie 1959 am pus totul pe o carte, prin aceea că am acceptat pe Isus Hristos ca Domn şi L-am rugat să intre în viaţa mea şi s-o conducă. Rezultatul nu a fost imediat dramatic, dar în următoarele şase până la opt luni viaţa mea s-a schimbat.

O pace spirituală a luat locul stării mele de nelinişte. Irascibilitatea mea a ajuns sub control şi în cele din urmă a dispărut. Ura mea foarte mare faţă de tatăl meu, beţivul oraşului, s-a transformat în dragoste. Şi această dragoste l-a schimbat pe el, deoarece şi el s-a rugat şi şi-a încredinţat viaţa lui Hristos.

Aceeaşi putere, care L-a lăsat pe Isus Hristos să învie dintre morţi, transformă încă şi astăzi pe oameni. El poate transforma şi viaţa dumneavoastră, dacă vă rugaţi sincer pentru aceasta. „Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Mulţumesc că ai murit pentru mine la cruce. Iartă-mă şi curăţeşte-mă. Începând din momentul acesta mă încred în Tine ca Răscumpărător şi Domn al meu. Fă-mă să fiu omul, pe care Tu l-ai creat din mine. Amin."

Adnotare

[1] *McCormick's Handbook of the Law of Evidence* , Edward W. Cleary (Hrsg.), St. Paul: West Publishing Co., 1972, pag. 425–437 (tradus).

[2] (Remarca redacţiei: Cunoscut ca Sir Norman Anderson. Numele lui complet este: Sir James Norman Dalrymple Anderson (1908–1994). El a făcut parte din biserica din Anglia şi era profesor pentru Dreptul Oriental şi director al *Institute of Advanced Legal Studies* la universitatea din Londra.)

[3] J.N.D. Anderson, „The Resurrection of Jesus Christ“, *Christianity Today*, 29 Martie 1968, pag. 6 (tradus).

[4] Daniel Fuller, *Easter Faith and History*, Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1965, pag. 259 (tradus).

[5] Robert Grant, *Historical Introduction to the New Testament*, New York: Harper & Row, 1963, pag. 30 (tradus).

[6] Simon Greenleaf, *An Examination of the Testimony of the Four Evangelists by the Rules of Evidence Administered in the Courts of Justice* , Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1965, New York: J. Cockroft & Co., pag. 2, pag. 29 (tradus).

[7] George Eldon Ladd, *The New Testament and Criticism*, Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1967, pag. 188 (tradus).

Tradus de la: Indizienbeweise für die Auferstehung

Extras din cartea *Die Tatsache der Auferstehung*, 1996, pag. 141–160
Cu aprobarea amabilă a editurii CLV-Verlag.

Traducere: Ion Simionescu